

ΑΘΗΝΑ

(Αναζητώντας την Καρυάτιδα)

Με της Ακρόπολης το φως
και τ' ουρανού το χρώμα,
σαν περιστέρι πέταγα
και, να, πετώ ακόμα.

Από της Πλάκας τα στενά,
στον λόφο Φιλοπάππου,
η αγάπη μου χαμογελά,
μα είναι κρυμμένη κάπου.

Ψάχνω στο γκρι της Πειραιώς,
Ψυρρή, Μοναστηράκι,
μήπως αποκοιμήθηκε
στον δρόμου το παγκάκι.

Και κάτω απ' τον Λυκαβηττό,
βρήκα στις γης τα βάθη
το πέπλο της που πιάστηκε
στης νεραντζιάς τα άνθη.

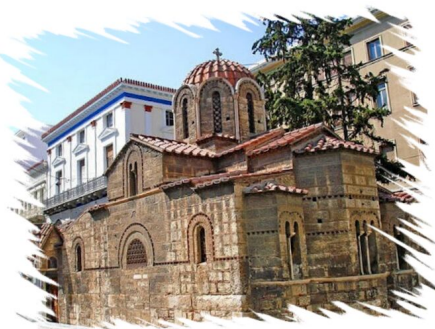
Από το σήμερα στο χθες
κι από το χθες στο πάντα
την Καρυάτιδα ζητώ
σε κύματα σαράντα.

ΕΠΩΔΟΣ

Και στην Ομόνοια δειλά
τα πόδια της δροσίζει,
στο σιντριβάνι λούζεται
και τα μαλλιά σκορπίζει.

Στου Πλάτωνα τις γειτονιές,
Σεπόλια και Κυψέλη,
τής τραγουδούν στις εκκλησιές
Βυζαντινοί αγγέλοι.

ΕΠΩΔΟΣ

Και μαγεμένη τώρα πια
απ' των ψαλμών τη γλύκα,
μήπως πήγε και ξάπλωσε
στο Ζάπειο ή στην Πνύκα.

Κι αν στα Εξάρχεια γυρνά,
με της ψυχής τα πάθη,
κανείς ποτέ δε θα τη βρει
πού είναι δε θα μάθει.

Από το σήμερα στο χθες
κι από το χθες στο πάντα
την Καρυάτιδα ζητώ
σε κύματα σαράντα.

«Δε θα τη βρεις», μία φωνή
μού λέει, «στην Αθήνα,
γιατί την κλέψαν βάρβαροι
χτυπώντας με αξίνα.»

«Την έσυραν στην ξενιτιά,
σ' ένα μουσείο μόνη
και πληγωμένη στέκεται
στης λησμονιάς τη σκόνη».

Όμως εγώ δεν την ξεχνώ
και πάντα τη γυρεύω
και μια ζωή θα καρτερώ
την κόρη που λατρεύω.

Να 'ρθει ξανά στο σπίτι της,
κοντά στις αδερφές της
και στο Ερέχθειο να σταθεί,
να κλείσουν οι πληγές της.

Από το σήμερα στο χθες
κι από το χθες στο πάντα
την Καρυάτιδα ζητώ
σε κύματα σαράντα.

ΕΠΩΔΟΣ

X2

Στίχοι, Μουσική:
Νίκος Συμεωνίδης